

Společně s misionáři až na konec světa

(Život víry, 2022-02)

David Symon

Jeden misijní motivátor kdysi řekl, že ohledně misie existují tři typy křesťanů: ti, kteří jdou, ti, kteří podporují a ti, kteří jsou neposlušní. Nevím, jak vy, ale já podobné mobilizační výroky nemám rád. Nemám ani tolik rád prezentování statistik, ani smutné fotky otrhaných dětí nebo pobořených domů. Máme se v Česku dobře, lidé mají obecně přístup k evangeliu, relativní chudoba je nízká. Podpora misionářů a misijních projektů by ale podle mě neměla být na základě pocitu viny. Měla by jít od srdce a na základě přesvědčení. Rád bych vás teď v krátkosti pomohl nasměrovat na to, jak si i vy v misii můžete najít své místo nebo si své místo potvrdit.

Je misie něco pro vás? Odpověď může být „ano“ a „ne“. Každý z nás je svým způsobem misionář. Slovo „misie“ se pro zahraniční misii začalo v historii církve používat až v 16. století. Pochází z latinského „*mitto*“, které je překladem řeckého „*apostello*“, tedy „*poslat*“. Těmito slovy je vyjádřen příkaz, který dal Ježíš svým učedníkům a který známe jako „Velké poslání“ z Matouše 28,18-20 nebo na konci Janova evangelia, kde Ježíš říká: „*Jako mne poslal Otec, i já posílám vás,*“ (Jan 20,21). Takže ano, všichni jsme posláni hlásat evangelium a získávat učedníky, bez ohledu na to, kde jsme. Ale ne, ne všichni máme povolání do zahraniční misie.

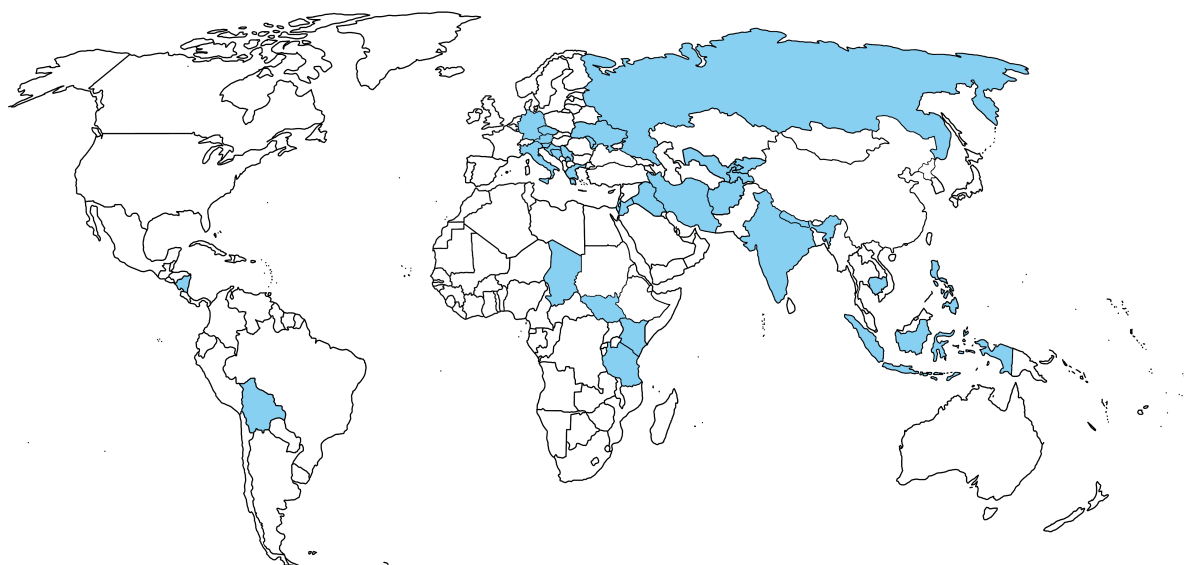
Je misie pro vás? Odpovědí je také „ano“ a „ano“. O prvním ano už jsem mluvil, můžeme být misionáři na svém pracovním místě, ve své škole, v rodině, v místě, kde bydlíme. Druhé ano pak je: můžeme se zapojit do celosvětové misie a podporovat misionáře. Když se řekne „podpora“, lidem se jako první většinou vybaví finance, ale jedná se o mnohem víc. Mluvil jsem asi s třiceti českými misionáři, a ještě jsem se neseťkal s nikým, kdo by řekl: „Na svou práci si vystačím sám“. Každý misionář potřebuje tým lidí, kteří za ním budou stát a kteří ho budou podporovat: modlitebně, morálně, finančně, jinými způsoby prakticky. Potřebují podpořit jak před pobytem na misijním poli, během něj a samozřejmě po návratu. Naším zapojením se do podpory naplňujeme Velké poslání, kdy máme jít až na sám konec země a nést tam evangelium. Je to privilegium.

Můj kamarád slouží uprchlíkům v Evropě a vyprávěl mi o těžké situaci, které čelil během výjezdu na Blízký Východ, kdy málem zemřel v důsledku operace, když mu v tam v nemocnici operovali prasklý appendix: *Když jsme přiletěli, místní pastor se mě ptal, jestli chceme být na hotelu nebo bydlet s jednou rodinou. Rozhodl jsem se, že s tou rodinou, že budeme žít v karavanu s uprchlíky z Mosul. A právě v tom karavanu mi prasklo slepé střevo,*

vezli mě do nemocnice, ale ta nemocnice... zajímavé hygienické podmínky. Každopádně jsem rád, že mě vůbec někdo říznul, potřeboval jsem ten řez. Druhý den mi ale řekli: „Musíš odejít nebo nám dej dvě stě dolarů na noc,“ a já a můj spolupracovník jsme měli jen sto dolarů na další dva týdny na jídlo. A mě v tu chvíli nenapadlo zavolat někam a třeba požádat českou církev o pomoc, ani mi to nepřišlo do hlavy. Můj spolupracovník říká: „No, nemůžeš jít prostě zpátky do zaprášeného karavanu.“ Takže jsme použili těch posledních sto dolarů na hotel, on tam ale nemohl jít se mnou, musel jsem tam být sám. A během dvou dnů tam jsem prožil muka nejhoršího ražení, nemohl jsem vstát, otočit se, pořád mi vytékal hnis. Měl jsem pořád zatažené záclony, byla tam tma, cítil jsem se jako v hrobce. Brečel jsem jak malý kluk. Nemohl jsem spát a cítil jsem, že umírám, byl jsem dehydrovaný, no katastrofa, psal jsem už dopis na rozloučenou. Můj spolupracovník se nemohl do toho hotelu dostat, ani jsme se nemohli zkontaktovat. Po dvou dnech se mu to podařilo a přinesl mi nějaké ovoce a vodu. Pak jsme tam dali plastový pytlíček, přelepili páskou, zavázali, aby tam nešel prach. A tak jsem byl zpět v karavanu.“

Až tehdy, a také po dalších zkušenostech, třeba když se jim ve dvě hodiny ráno ozbrojení muslimové dobývali do karavanu, si jako misionář uvědomil, že potřebuje vyburcovat lidi v české církvi: *Měl jsem pocit, že otravuji, a místo toho jsem měl říct: „Jsme partneři, stojíte se mnou v Duchu“. Ted' už vím, že je úspěch mojí misie podmíněný tím, že za mnou někdo stojí. Nejde to tak, že církev řekne: „Nashle, tady máš dvacet tisíc“, ale že za ním neustále stojí. Misionář má nárok na duchovní krytí, nemusí o to žebrot, říkat: „prosím, podpořte.“* Z tohoto příběhu vidíme, že misionáři naši podporu potřebují. Podpora misie je svým způsobem taky misie, můžeme mít podíl na mezinárodní misii, i když zůstaneme v České republice. Misie našich misionářů je naše misie.

Pevně věřím, že misie z Česka je důležitým přispěním k celkovému dílu Boží misie v celosvětovém měřítku a že máme co nabídnout. Čeští, slovenští, romští a další misionáři z naší země vyjíždějí a slouží různým národům na několika kontinentech, zatímco další rozvíjejí práci mezi cizinci u nás. Jejich počet roste, ale spolu s nimi by měla růst i základna vysílajících podporovatelů, kteří se nadšeně zapojí do toho, co Pán v celosvětovém měřítku dělá. Doufám, že jsem vás alespoň trochu inspiroval a na závěr přenechávám několik otázek: „Jaký je můj dar, který si chce Bůh použít? Kde pro Něj budu nejužitečnější?“ „Jaké je mé místo v mezinárodní misii?“ „Jak mám misii podporovat?“

Ilustrativní mapa zemí, ve kterých působili a působí čeští misionáři po roce 1989.